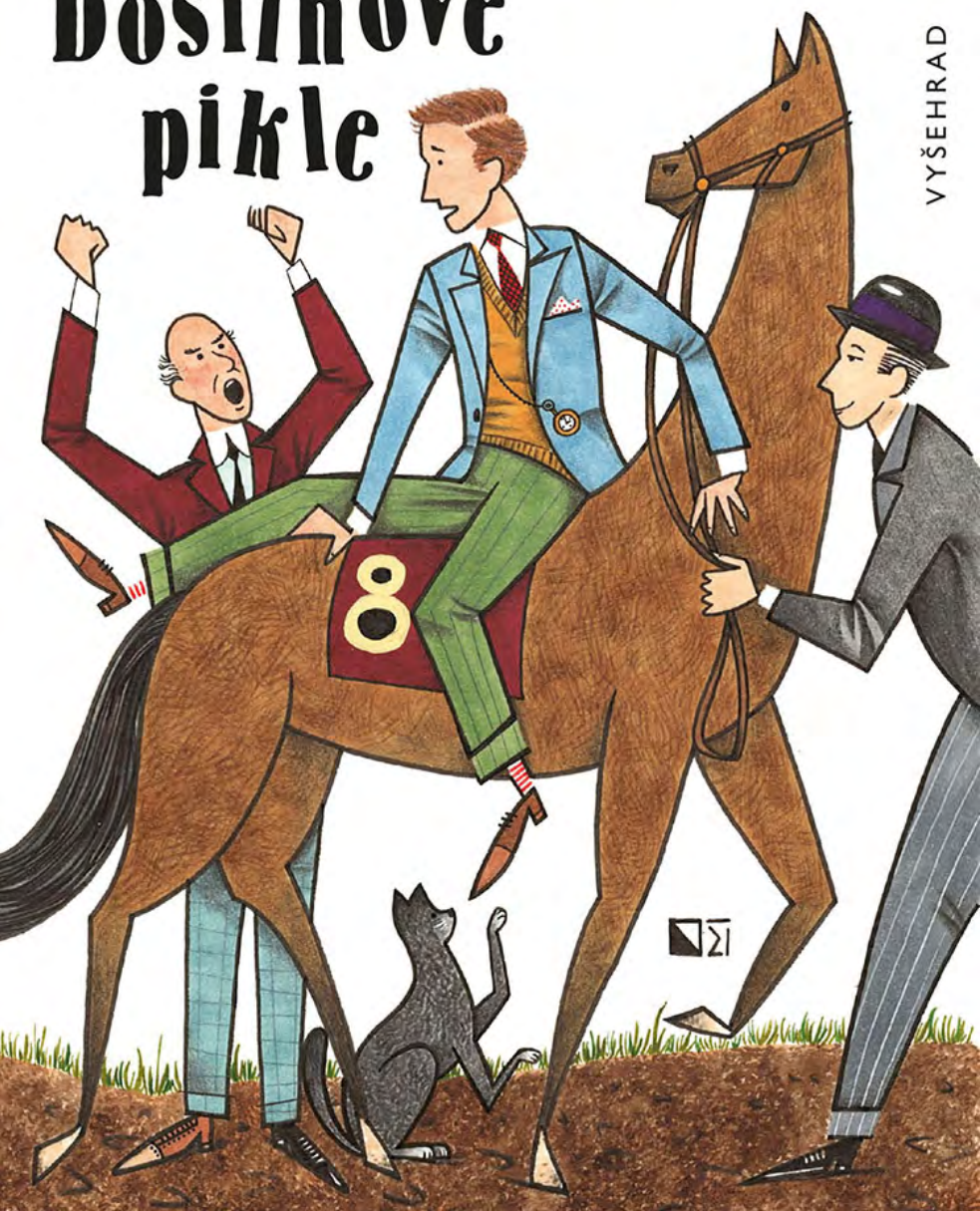

P.G. WODEHOUSE

Dostihové píkle

VYŠEHRAĐ

Dostihové pikle

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.ivysehrad.cz

www.albatrosmedia.cz

Pelham Grenville Wodehouse

Dostihové pikle – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PELHAM
GRENVILLE
WODEHOUSE

DOSTIHOVÉ
PIKLE

**Pelham
Grenville
Wodehouse**

**Dostihové
pikle**

VYŠEHRA D

Z anglického originálu *Aunts Aren't Gentlemen*
přeložil Ivan Vávra

Copyright © The Trustees of the Wodehouse Estate

Translation © Ivan Vávra, 2022
Cover illustration © Daniel Verner, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7601-606-4
ISBN e-knihy 978-80-7601-621-7 (1. zveřejnění, 2022)
ISBN e-knihy 978-80-7601-622-4 (1. zveřejnění, 2022)
ISBN e-knihy 978-80-7601-620-0 (1. zveřejnění, 2022)

Bertie Wooster a jeho nepostradatelný sluha Jeeves

Poprvé jsem si povšiml růžových skvrn na svém hrudníku, když jsem se sprchoval, a pokud si tu situaci přesně pamatuji, zpíval jsem si přitom *Toreadore smělý, pozor si dej!* Byly jen slabě zarůžovělé, asi jako nesmělé červánky za úsvitu, a způsobily mi trochu starost. Nebývám přehnaně starostlivý, ale přece jen, skvrny na svém těle nevidím rád. Jeeves jednou popsal někoho se skvrnami na pokožce, že vypadá jako pardál; snad tím narážel na ty flekaté psy černobílé, ale ti se jmenují nějak od D.

„Jeevesi,“ sdělil jsem mu při snídani, „na svém hrudníku jsem dnes zpozoroval skvrny.“

„Vskutku, pane?“

„Růžové.“

„Vskutku, pane?“

„To se mi ani trochu nelíbí.“

„Váš odmítavý postoj je zcela pochopitelný, pane. Když dovolíte otázku, svědčí?“

„Tak trošku.“

„Radil bych neškrábat.“

„V tom s vámi nesouhlasím. Na skvrny je třeba reagovat rozhodným způsobem. Snad znáte tu báseň...“

„Pane?“

„Básník Ogden Nash napsal takovou ódu na škrábání. Vy asi víte, Jeevesi, kdo je Barbara Frietchie?“

„Význačná Američanka, pane, v období války obecně nazývané Jih proti Severu.“

„Žena výrazného charakteru, na kterou byl vždy spoleh?“

„Tak jsem o ní vždy smýšlel, pane.“

„Ogden Nash se v té básni o ní vyjádřil, že ‚Barbaře nevadí, že na ni lidé hledí, klidně se poškrábe, když ji něco svědí.‘ Já však nemám v úmyslu řešit to pouhým škrábáním, nýbrž se svěřím do péče zkušeného odborníka.“

„Zajisté, pane, to je velmi prozíravé rozhodnutí.“

Bohužel jsem s výjimkou spalniček v útlém věku nikdy nezastonal, a tím pádem neznám žádné doktory. Vzpomněl jsem si však, že můj americký přítel Tipton Plimsoll, s nímž jsem právě oslavil jeho zasnuby s Veronikou, jedinou dcerou plukovníka Wedge a jeho choti Hermiony, přebývajících ve Shropshiru na zámku Blandings, se zmínil o lékaři, který ho skvěle vyléčil, a tak jsem bez váhání vytočil jeho číslo, abych získal jméno a adresu onoho lékaře.

Tipton nebyl okamžitě k mání, a když posléze zvedl sluchátko, hrubě mi vynadal, proč ho budím za svítání, ale když jsem mu objasnil důvod, ochotně mi vydal potřebnou informaci. S tou jsem se vrátil k Jeevesovi.

„Hovořil jsem s panem Plimsollem a všechno máme pod kontrolou. Ujistil mě, že jeho doktor není žádný lehkomyšlný vtipálek, který si poslechne, zda dýchám, a pak mi bude vyprávět vtipy o dvou Irech (Pat a Mike), anebo o dvou Skotech (Mac a Sandy). Jeho specialista jménem E. Jimpson Murgatroyd se vyzná. Kožní skvrny zná z obou stran a léčil je už jako nezralý dorostenec. Tipton trpěl podobnou chorobou a doktor Murgatroyd ho postavil na nohy, takže je teď zdrav jako páv. Já se teď jenom převlíknu do něčeho přijatelnějšího a vy tam zatím brkněte a něco mi s ním smluvte.“

Poté co jsem se převlékl ze svetru a flanelových kalhot, v nichž jsem snídal, sdělil mi Jeeves, že mě E. Simpson může přijmout v jedenáct. Požádal jsem ho, ať zavolá do garáže, aby mi připravili káru, a Jeeves k tomu poznamenal,

že udělám lépe, pojedou-li taxíkem, abych nezmeškal určenou hodinu.

„To ne, Jeevesi, protože si potom hned chci sjet do Brightonu, abych pookřál pomocí zdravého mořského vzduchu. Myslíte, že dopravní zácpy budou dnes horší než obvykle?“

„Obávám se, pane, dnes se opět koná protestní demonstrace.“

„Jakže, opět? Protestní demonstrace jsou dnes na denním pořádku!“

„Ano, pane, protesty nejsou nyní ničím neobvyklým.“

„Proti čemu se tentokrát protestuje?“

„Bohužel mi není známo, pane. Někdy to má jeden důvod, jindy zase jiný. Stěžují si na vládu, ve všem vidí závadu...“

„To taky zveršoval Ogden Nash?“

„Ne, pane, to je básník Herrick.“

„Velmi radikální.“

„Ano, pane.“

„Asi byl hodně našňupnutý. Copak mu asi provedli? Dostal pokutu za příliš kouřící komín?“

„Ani to mi není známo, pane.“

Krátce poté už jsem seděl za volantem svého sportáku a pospíchal jsem, abych nezmeškal návštěvu v ordinaci doktora Murgatroyda. Uvážíme-li, že jsem byl postižen skvrnami na hrudníku, moje nálada byla až kupodivu rozjásaná. Moc nechybělo a dal jsem se do zpěvu. Pak jsem ovšem dojel k pochodu protestujících a zůstal tam trčet. Pohodlně jsem se opřel a vlídným okem pozoroval dění.

Bertie zachraňuje nehodného spolužáka

Ať už protestovali kvůli čemukoli, bylo vidět, že si to hodně berou k srdci. Když jsem se dostal do jejich blízkosti, některým už nestačil zvířecí ryk, aby dosáhli svého, a začali se vyjadřovat lahvemi a kusy cihel. Policie byla na místě v hojném počtu a situace jí zřejmě nebyla po chuti. Pro policistu to není nic záviděníhodného. Kdokoli po něm může hodit láhev, ale kdyby ji hodil zpátky, v novinách se objeví rozhořčený úvodník o policejní brutalitě.

I ten nejtolerantnější polda se může konečně rozhoupat k akci; začalo se mi zdát, že vážné rozhoupání na sebe nenechá dlouho čekat. Taký jsem zadoufal, že mi někdo nepoškrábe lak.

S úžasem jsem zjistil, že vůdčí postavou demonstrace je dívka, kterou znám, jistá Vanessa Cooková. Ve skutečnosti jsem ji požádal o ruku. Seznámili jsme se na večírku, upoutala mě luzným zjevem natolik, že za pouhých pár minut poté, co jsem jí přinesl martini a páreček na špejli, jsem si řekl: „Bertrame, to by bylo to pravé. Jdi do toho.“ A v patřičnou chvíli jsem jí navrhl společnou budoucnost. Ale zřejmě jsem nebyl její typ, a tak z toho nic nebylo.

Tehdy to otrásl woosterovskou duší, ale teď jsem poznal, že tenkrát při mně stál anděl strážný a věděl, co je pro mě dobré. Luzný zjev není špatná věc, ale jsou i další skutečnosti, s nimiž je nutno počítat. Jistě by mě teď nutila, abych s ní chodil demonstrovat a házel láhve na policejní

sbor. Jaké by to bylo manželství? Zachvěl jsem se při pomýšlení, jak bych byl dopadl, kdybych jí býval jen o trochu víc padl do oka. Bylo to ponaučení – jmenovitě nikdy neztratit víru v anděla strážného. Andělé strážní nejsou žádní nekňubové.

Vanessu Cookovou doprovázel svalovec bez klobouku, kterého jsem také znal, O. J. (Orlo) Porter, s nímž jsem byl tak trochu na koleji, v Oxfordu jsme chodili po stejném schodišti, ale nestýkali jsme se, kromě nějakých drobných výpůjček a náhodných setkání. Už tehdy se o něm vědělo, že má bouřlivé politické názory, které neváhá sdělovat, kdežto já jsem byl vždy součástí takové té mlčenlivé většiny a byl jsem rád, že jsem rád na světě.

S Porterem jsme ani společně netrávili volné chvíle, neboť jeho představa příjemně prožitého času byla popadnout triedr a pozorovat ptáky, což mě nikdy nelákalo. Když potkám nějakého ptáka, přátelsky mu zamávám, čímž mu dám vědět, že mu přeju jen dobré, ale nechci se krčit za křovím a pozorovat jeho zvyky. Takže jak říkám, s Orlo Porterem jsme nebyli opravdoví kolegové, ale vždycky jsme spolu dobře vycházeli a občas na něho někde narazím.

V Oxfordu mu všichni předpovídali politickou budoucnost, ale zatím se ani nezačala rýsovat. Obživu si obstarával zaměstnáním v pojišťovně, kde bylo jeho úkolem přesvědčovat nepoučené spoluobčany (i já jsem byl jedním z nich), aby si zakoupili pojistku za obnos větší než přiměřený. Plamenné projevy levicového zaměření jsou ovšem v souladu se schopností přesvědčovat potenciální pojištěnce. Jak jsem již poznamenal, já sám jsem pro něho byl stéblem pod kosou žence, jak se často říká.

Láhve začaly lítat kolem mě už dosti hustě a já jsem se začal ještě víc strachovat o svou karoserii, když tu pojednou došlo k události, která odvedla mou mysl zcela jiným směrem. Dveře autáku se náhle otevřely a na sedadlo vedle mě dopadlo tělo dobře živého muže, v novinách tak

píší o mrtvých tělech, ale tenhle byl živý, a k mému úžasu se ukázalo, že to není nikdo jiný než Orlo Porter. Notně jsem se polekal, na něco takového nejsme my Woosterové zvyklí, zvláště tak brzo po snídani. Hned jsem si domyslel, že poté, co spolu s čelem průvodu zmizel z mého zorného pole, musel se dopustit něčeho nekalého, čím vzbudil policejní nelibost, a usoudil, že se bude muset okamžitě vzdát. Vzezřením živě připomínal štvaného jelena, jenž prchá před smečkou a doufá nalézt chladnou bystřinu, kde by se trochu osvěžil.

Bystřinu jsem mu uprostřed velkoměsta nemohl poskytnout, ale hned mě napadlo nabídnout mu svůj klubou a šálu klubu Trubců, která ležela na sedadle, takže se rychle z prostovlasého bouřliváka proměnil ve slušného člověka. Několik policajtů prošlo kolem a pohlédnuvše na něho pokračovali ve své obchůzce, pátrající po vlasatém buřiči. Několik minut poté se protestující dav rozešel a Orlo Porter pravil: „Tak jedem, Woostere, dupni na to, ksakru!“

Řekl to popuzeným tónem, což nebylo nic zvláštního. Vždycky byl dost popuzený a kdo by nebyl, nucen žít se jménem jako je Orlo a vnucovat lidem pojistky, když jeho snem bylo pronášet plamenné projevy v Dolní sněmovně. Jeho rozkazování se mě nijak nedotklo, jak se lidem stává, když je někdo začne komandovat, neboť jsem vzal v úvahu jeho rozpoložení. Rozjel jsem se a Orlo řekl „Fujtajbl“ a setřel si krupěj potu z čela.

Nevěděl jsem, co teď. Pořád funěl jako štvaný jelen, což je stav, kdy někteří štvanci vám o svých potížích s chutí řeknou všechno, kdežto jiní dávají přednost diskrétnímu mlčení. Rozhodl jsem se zariskovat.

„Nějaký zádrhel?“ zeptal jsem se.

„Jo.“

„To se někdy při protestních pochodech stává. Co se přihodilo?“

„Ubalil jsem jednu poldovi.“

Bylo mi jasné, proč má trochu nahnáno. Fackovat policisty je něco, co lze dělat jen zřídka, a nejlépe vůbec nikdy. Vypτάval jsem se dál.

„Měls k tomu nějaký pádný důvod, nebo ti to jenom připadalo jako dobrý nápad?“

Orlo zaskřípal zuby. Je to zrzek a takoví jsou ve vypjatých situacích schopni všeho, vysoký krevní tlak je u nich to nejmenší. První královna Alžběta taky byla rusovláska a jen si vzpomeňte, jak naložila se svou skotskou soupeřkou Mary.

„Zatýkal ženu, kterou miluji!“

Dokázal jsem pochopit, jak ho to otrávil. Sám jsem miloval celou řadu žen, i když to po čase vždycky nějak opadlo, ale jistě by to pro mě byl pohár hořkosti, kdyby policie některou z nich lízla.

„Co provedla?“

„Spolu jsme šli v čele toho protestního pochodu a provolávali různá hesla a polda po ní chtěl, aby přestala hulákat. Ona mu nato řekla, že ve svobodné zemi může hulákat, jak se jí zachce, ale on nesouhlasil s tím, co vykřikovala, ona o něm řekla, že je kozák, a jednu mu vrazila. Načež ji zatkl, a já jsem se jí zastal.“

Toho policajta mi přišlo líto, protože Orlo je korba a Vanessa je také docela urostlá, takže dostat ránu od obou se na tom chudákovi mohlo dost podepsat. Vtom mi to došlo: mluvil o ženě, kterou miluje a že spolu vedli tu demonstraci, a dal jsem si to dohromady. „Propána, ta žena, co miluješ, je Vanessa Cooková?“

„Ano.“

„Sympatická dívčina,“ pochválil jsem ji, „a ovšem luzný zjev, stěží se jí jiná vyrovná.“

Vzápětí jsem litoval, že jsem se vyjádřil tak vzletně, neboť na Orlo to mělo nanejvýš nežádoucí účinek. Vyvalil oči a završelo mu v nich, jako by se chystal pronést vybrané levicový projev.

„Ty ji znáš?“ zeptal se hrdelním hlasem podrážděného buldoka, který se snaží zhltnout skopovou kotletu, ale zaskočila mu. Bylo mi jasné, že mu to musím vysvětlit co nejopatrněji, neboť jsem si vzpomněl, jak jednou citoval Jeeves „Střežte se, pane žárlivosti. Ta zelenooká saň pohrdá tím, z čeho žije.“ A právě tu zelenookou saň mi teď Orlo připomněl.

„Zcela nepatrně, jednou jsme se setkali na koktejlové nebo jiné party.“

„Nic víc?“

„Pranic víc.“

„Žádné takové, jak bych to nazval, nějaké intimnosti?“

„To vůbec, jen dobrý den, dnes je vskutku krásně, není-liž pravda, když jsme se náhodou potkali na ulici.“

„To je všechno?“

„Naprosto.“

Tím jsem ho přesvědčil a další jeho řeč už neměla nic společného s buldokem a skopovou kotletou. „Řekl jsi, že je to sympatická dívka, a to je přesně i můj názor.“

„A ona smýšlí podobně i o tobě?“

„Samosebou.“

„Jste už snad zasnoubení?“

„Ano!“

„Blahopřeji!“

„Ale nemůžeme se vzít kvůli jejímu otci.“

„Má námitky?“

„Má a neustoupí.“

„Ale to je přežitek, v dnešní moderní době už přece nepotřebuješ souhlas otce?“

Zatvářil se bolestně a zavlnil se jako elektrický úhoř. Bylo to skoro, jako kdybych ho kopl do brňavky.

„Potřebuješ, když spravuje tvoje peníze a ty nevyděláváš dost, aby ses oženil. Strýc Joe mi zanechal tolik, že bych se mohl oženit s dvaceti děvčaty. S Vanessiným otcem byli společníci v potravinářském podnikání. Já ale k svým

penězům nemůžu, protože strýc určil starého Cooka jejich správcem a Cook je odmítá vydat.“

„Jak to?“

„Nesouhlasí s mými politickými názory. Tvrdí, že žádné zatracené komunisty podporovat nebude!“

Myslím, že v této kritické chvíli jsem o něm zapochyboval. Předtím jsem si neuvědomil, že je to s ním takhle, a dost mě to šokovalo, jelikož komunisty nemusím. Nicméně byl, abych tak řekl, mým hostem, a tak jsem pouze poznamenal, že to musí být nepříjemné. A on na to ano, velmi nepříjemné, a dodal, že pouze Cookovy šediny mu zabránily, aby mu jednu nestříhl, čímž se ukazuje, že zesedivět není zas tak špatné.

„A nejen to, že nesouhlasí s mými politickými názory, ještě mě obvinil, že jsem svedl na politické scestí i Vanesu. Kdyby se stalo, že se ona zaplete do nějakých protestů a její jméno se ocitne v novinách, odveze ji na venkov a tam zůstane. On tam má velkostatek a stáj plnou dostihových koní, což získal nemilosrdným vysáváním a šlapáním po právech vdov a sirotek.“

Mohl jsem poopravit jeho pohled na věc, protože by jistě musel uznat, že prodejem hovězího v konzervě a bramborových lupínků za lidové ceny nedochází k pošlapání vdov a sirotek, ale neřekl jsem nic s ohledem na to, že tam byl jako můj host. Ani jsem mu nesdělil, že Vanessa asi bude brzo opouštět Londýn poté, co si navykla dopouštět se násilí na strážníkovi. Proč sypat sůl do ran, řekl jsem si.

„Už o tom dál nebudeme mluvit,“ řekl nakonec, „tady mě někde nech vystoupit. Díky za svezení.“

„Rádo se stalo,“ ujistil jsem ho.

„Kam jedeš?“ zeptal se.

„K doktorovi, na Harley Street, kvůli skvrnám na hrudníku.“

Zpozorněl, jako by zde místo zamilovaného Portera náhle nastoupil pojišťovák lačný nového pojištění.